

Valors

Revista de reflexió i diàleg. Novembre de 2011. Número 87.

La Intel·ligència

I

Article de Francesc Torralba, filòsof i teòleg

**“La intel·ligència
espiritual ens fa oberts”**

Antoni Batista analitza l'endemà del final d'ETA
Rafael de Ribot: ‘La finalitat de la política’
La compassió com a motor de canvi
Gregorio Luri i l'assignatura d'Ètica

La Intel·ligència

—Francesc Torralba

El filòsof esbossa les diferents definicions sobre la intel·ligència espiritual. Es considera intel·ligent en aquest aspecte que es qüestiona el perquè de les coses i busca respostes.

QUÈ ÉS LA INTEL·LIGÈNCIA ESPIRITUAL?

El mot Intel·ligència Espiritual fou encunyat per dos investigadors anglesos, Johar i Marshall. Ambdós descobriren que quan les persones efectuen alguna pràctica espiritual o parlen sobre el sentit global de les seves vides, les ones electromagnètiques dels seus cervells presenten oscil·lacions a través de les neurones fins a quaranta megahertz. Aquestes oscil·lacions recorren tot el cervell, però presenten una oscil·lació més gran i estable en el lòbul temporal. Segons Zohar, la intel·ligència espiritual activa les ones cerebrals, tot permetent que cada zona especialitzada del cervell convergeixi en un tot funcional.

Segons les seves investigacions, les persones que conreen aquesta forma d'intel·ligència, la darrera explorada fins al present, són més obertes a la diversitat, tenen gran tendència a qüestionar-se el perquè i el per a què de les coses, cerquen respostes fonamentals, i a més, són capaces d'afrontar, amb valor, les adversitats de la vida. Segons la seva perspectiva d'anàlisi, les persones espiritualment intel·ligents cerquen una concepció del món, tendeixen a valorar-ne les accions, el conjunt de l'itinerari i també les diverses opcions de vida que disposa.

La intel·ligència espiritual és, doncs, la que permet accedir als significats profunds, tot plantejant-se les finalitats de l'existència i les més altes motivacions. És

la intel·ligència del jo profund, la que s'enfronta a les greus qüestions de l'existència, i mitjançant ella, cercar respostes creïbles i raonables.

Robert Emmons (2000), un altre investigador que ha aprofundit en la qüestió, defineix la intel·ligència espiritual com aquella capacitat que inclou la transcendència de l'home, el sentit del sagrat i els comportaments virtuoses. La relaciona directament amb l'experiència religiosa i ètica. També la concep com l'ús adaptatiu que fem de la informació espiritual per facilitar la vida de cada dia, resoldre problemes quotidians, i aconseguir la realització dels nostres propòsits.

Segons el seu parer, aquesta intel·ligència dóna poder per transcendir el món físic i quotidià, per tenir una percepció més elevada d'un mateix i del món circumdant. També faculta per entrar en estats il·luminats de consciència, per significar l'activitat i els esdeveniments amb un sentit del sagrat. Ens capacita per utilitzar recursos espirituals que permetin solucionar problemes de vida i comportar-nos de forma virtuosa tot assumint les responsabilitats de la vida.

Kathleen Noble (2000/2001) concep la intel·ligència espiritual com un poder innat de l'ésser humà, però que, tal i com succeeix amb tot el que és innat, exigeix un desenvolupament i una exercitació perquè pugui florir i desenvolupar-se en plenitud. La sensibilitat espiritual o espiritualitat és, en essència, una transformació de la persona que exigeix una tasca sobre un

mateix, un treball sobre el propi jo. Genera un qualitat d'ésser que és el punt de partida del saber espiritual.

Cal un doble moviment per tal d'assolir aquest fi: un procés d'interiorització, i simultàniament, un moviment de superació de l'ego que s'obre vers els altres. Com altres autors, subratlla la capacitat que té la intel·ligència espiritual per transcendir l'ego i obrir-se als altres, a la naturalesa, i a tot el que existeix. En aquest sentit, la intel·ligència espiritual ens fa més oberts i permeables, capaços de connectar amb el fons dels altres. Contràriament al que hom podria pensar, activa la intel·ligència interpersonal i genera un tipus de relacions socials profundes i penetrants.

Frances Vaughan (2002) defineix la intel·ligència espiritual com la vida interior de la ment i l'esperit i la relació que se'n deriva amb l'ésser en el món. La intel·ligència espiritual implica, segons aquest investigador, la capacitat per comprendre amb profunditat les qüestions existencials a través de diversos nivells de consciència. Segons aquest autor, és més que una habilitat de la ment, ja que connecta allò personal amb allò transpersonal i el jo amb l'esperit. Una persona espiritualment intel·ligent té una enorme capacitat de connexió amb tot el que existeix, ja que és capaç d'intuir els elements que uneixen amb el pòsit que hi ha en tots, allò que roman, més enllà de les individualitats.

David B. King (2007) ha explorat el concepte d'intel·ligència espiritual des de la Trent University de Peterborough

(Ontario, Canadà). Considera que aquesta ens fa hàbils per a quatre activitats. En primer lloc, capacitat per al pensament existencial i crítica. Faculta, també, per contemplar críticament la naturalesa de l'existència, la realitat, l'univers, l'espai, el temps. En aquest sentit, transcendeix la lògico-matemàtica, perquè aquesta no s'endinsa en les qüestions existencials, ni tampoc no té capacitat crítica. Aquesta intel·ligència és pròpia dels filòsofs, ja que el seu pensament és bàsicament existencial i crític.

En segon lloc, la intel·ligència espiritual capacita per a la generació d'un sentit personal. La pregunta pel sentit de l'existència i la recerca també del sentit pertanyen, de ple, a la intel·ligència espiritual. En tercer lloc, aquesta modalitat d'intel·ligència ens fa hàbils per identificar les dimensions transcendents de la realitat, dels altres, del món físic i, finalment, ens habilita per a un expandiment de l'estat de la consciència. Ens fa aptes per entrar i

“La intel·ligència espiritual ens fa oberts i permeables, capaços de connectar amb el fons dels altres”

“És la condició bàsica per desenvolupar l'experiència religiosa i interpretar els símbols de les tradicions”

sortir d'estats de consciència com la consciència còsmica, la contemplació profunda, la pràctica de l'oració i l'exercici de la meditació.

Singh G. (2008) la concep com una habilitat innata per pensar i per comprendre el fenomen espiritual i per orientar l'existència quotidiana a partir d'una saviesa lliurement escollida per un mateix. Segons aquest autor, la intel·ligència espiritual és la condició bàsica i fonamental per desenvolupar l'experiència religiosa i interpretar els missatges simbòlics de les tradicions religioses.

L'ésser humà té habilitat per elaborar eines i equacions, per desenvolupar sofisticades tècniques i tecnologies, però també per interpretar el sentit d'un símbol, d'una paràbola, d'un ritus i d'un missatge religiós. La intel·ligència espiritual ens fa aptes per dur a

terme aquesta faceta de la vida. Degudament conreada, fa de l'ésser humà un *homo religiosus*. En definitiva, la intel·ligència espiritual, més enllà de les diferents i riques caracteritzacions que s'han esbossat, és específicament humana, faculta per tenir aspiracions profundes i íntimes, per anhelar una visió de la vida i de la realitat que integri, connecti, transcendeixi i doni sentit a l'existència. ■

Francesc Torralba és filòsof i teòleg

Premiat amb el Premio Phánteon

Francesc Torralba va escriure l'any passat *Intel·ligència espiritual* (Plataforma Editorial), obra que va ser reconeguda amb el I Premio Phánteon. En aquest llibre, el filòsof i teòleg assegura que la intel·ligència espiritual és important per les persones, però també per les cultures i els pobles, encara que aquesta no s'adscriu a cap obediència religiosa determinada. I és que segons Torralba tot ésser humà té un sentit i unes necessitats íntimes d'ordre espiritual com són la felicitat, el benestar integral i el gaudir de la vida i de la cultura, perquè la intel·ligència espiritual obre nous horitzons vitals. Concretament, segons Torralba, amb intel·ligència espiritual es poden combatre dues coses: “la capacitat d'aprofundir o transcendir a la superficialitat” i aconseguir “la consciència de ser part d'un Tot i la capacitat de veure abans allò que ens uneix a allò que ens separa”. Al mateix temps, però, Torralba posa en evidència el perill de caure en “l'anèmia espiritual” molt comuna en la nostra societat i per això crida a la importància de cultivar la dimensió espiritual de la persona, independentment de la religió que es professi.

El mot

— Anna Olm

LA TASCA DE DESTRIAR LLETRES

El significat del verb *legere* evoluciona: agafar, collir, recollir, escollir, elegir, triar, destriar lletres, llegir. La forma llatina clàssica esdevé sovint *-legere* en derivats tardans com *intellegere* “comprendre, entendre”, el seu participi actiu *intellegens, -entis* “el qui entén; entès, que té perícia” i *intelligentia*. Segons Coromines, els mots d'aquesta família es presenten en forma culta en totes les llengües romàniques, tot i que van tenir ús popular en llatí vulgar. Intel·ligència és freqüent en textos de Lluïl (segles XIII, XIV) i també intel·lecte, intel·lectual, intel·ligible... però no figura en diccionaris fins al segle XVIII. Per a la Filosofia, la intel·ligència és la “facultat superior del coneixement (sensació, memòria, raonament), en oposició a les facultats afectiva i motora”. En sentit estricte, és “sinònim d'enteniment i intel·lecte; oposada a la sensació i a la intuïció, es refereix al coneixement conceptual i racional, a la capacitat d'adaptar reflexivament uns mitjans a uns fins”.

Més: “Capacitat major o menor de l'home per a comprendre el món de les relacions i prendre'n consciència, per a resoldre situacions noves mitjançant unes respostes també noves o per a aprendre a fer-ho”.

En altres contextos, una intel·ligència és la “persona que excel·leix per la seva capacitat intel·lectual”; viure o estar en bona intel·ligència vol dir que hi ha “comprensió mútua, acord, avenença” o bé “comunicació entre persones que s'entenen”: en llengua anglesa ja es referien a “informació secreta d'espies” pels volts de 1580! ■

Anna Olm és professora